

## عنوان مقاله:

توجه در اندیشه سیمون وی

## محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 19، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

## نویسندگان:

زهرا قاسم زاده - کارشناس ارشد فلسفه و کلام اسلامی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه یاسوج، ایران

سید مصطفی موسوی اعظم - استادیار گروه فلسفه، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه یاسوج، ایران.

احسان ممتحن - دانشیار گروه ریاضی، دانشکده علوم پایه، دانشگاه یاسوج، ایران.

## خلاصه مقاله:

سیمون وی بیش از هر فیلسوف و عارفی به توجه التفات داشته است. تفکرات او درباره توجه صرفاً یک مسئله شناختی، علمی یا روان شناختی نیست، بلکه تأثیرات مستقیم و دامنه داری در آموزش، الهیات و حتی سیاست دارد. او توجه را به عنوان یک روش زندگی چه در سطح فردی و چه در سطح سیاسی-اجتماعی معرفی می کند. به باور سیمون وی، هرچند انسان چیزی را با توجه کردن خلق یا ایجاد نمی کند، اما موجب حیات بخشیدن به چیزی می شود که مورد توجه واقع شده است، و البته آن توجهی به امور پیرامون حیات می بخشد که «ناب» باشد. توجه ناب عاری از هر گونه دل بستگی است و انسان از طریق آن خود را از امور تخیلی و توهمی می رها کند و به حقیقت نائل می گردد. به همین خاطر آنچه آدمی را به توجه ناب رهنمون می سازد تمنای بدون مقصود است. از سوی دیگر سیمون وی از تعلیق اندیشه به عنوان وضعیتی از توجه ناب نام می برد که همان تاب آوردن خلا و در انتظار نشستن است. در نظر سیمون وی، توجه ناب می تواند به مثابه عشق در نظر آید، زیرا همان طور که توجه رضایت دادن به چیزی غیر از خود است، عشق نیز نیازمند شناسایی واقعیت با روی گردانی از خود است. سیمون وی اخلاق مبتنی بر توجه را مطرح می کند و با معطوف کردن توجه به سمت پروردگار، نه تنها اخلاق فردی، بلکه معرفت شناسی و فلسفه سیاسی-اجتماعی اش را بنا می کند و توجه را، در کنار لطف الهی، همچون پادزهری برای نجات انسان ضروری می داند.

## کلمات کلیدی:

توجه، توجه ناب، عشق، تخیل، سیمون وی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1328126>

